

'Dus, August,' zei Tante Toos.
'Speel jij vandaag maar lekker op je kamer.'
'... IK? HOE? EN HET CIRCUS DAN?'
reageerde de jongen.
'Toch niet voor jou?' grijnsde Neef Nathan.
'Daar ben je nog véél te klein voor.'
'Trouwens,' kuchte Oom Oberdon.
'Tickets zijn duur!'

KOM NOU, VLUIG DAN.
WE GAAN VERTREKKEN!
Heeft iedereen zijn jas? Zakdoeken?
Schoenen aan de voeten? Pepermunt?
En hebben we geld voor een ijsje?

August kon wel huilen, zo boos was hij.
Hij Had Het Circus Als Eerste Gezien.

NIET EERLIJK!

Wéér niet eerlijk.

Nu ga ik weg, dacht Kleine August.
Ik ga weg, en ik kom nooit – **NOOIT** – meer terug.
Hij propte zijn spullen in een oude koffer en zette zijn pet op.
Met grote stappen liep hij het huis én de straat uit.

Op het Grote Plein bleef Kleine August staan.
Zou hij de boot nemen of de trein?
Of meteen met een raket naar de maan?

'HE, JIJ DAAR!' klonk het plots.

Er kwam een man aan met grote handen en grote oren.
'Ik zoek het circus,' zei hij. 'En nog ontzettend dringend ook.'
'Euh, dat is daar, die kant uit, of nee, een beetje meer zo.'
Kleine August wees naar alle kanten.
'Weet je het of weet je het niet?' vroeg de man.
August knikte. 'Jaja, ik weet het. Volgt u mij maar.'